

•Written by - எஸ்.அகஸ்தியர் -•

••Sunday•, 23 •August•, 2020 10:18• - •Last Updated•

••Wednesday•, 02 •December•, 2020 13:27•

திரும்பிவருமா ஒரு நாள் கழிந்துவிட்டது. மலர்மணிக்கு இப்பவும் அந்த அந்த நினைவு நெஞ்சை அறுத்து வருகிறது. அதை நினைக்கிறபோது அவள் தகைம் குலுங்கித் தவளசைச் சதையாட்டம் நுளுந்திற்று. நெஞ்சில் மின்னல் அடிக் கிற ஒரு திடுக்காட்டம்.

அதை எப்படிப் புரட்டினாலும் மனசு அதுக்கு ஒப்புதில்லை.

முகத்தில் தடவிய பசல் மா பஞ்சாணம் பிடித்த விறுத்தத்தில் தெரிகிறது. கண்ணாடி எதிரே நின்று தன்னையே பார்த்ததும் தனக்கே முகம் சூழித்துக் கொண்டாள்.

அப்படிச் சூழித்ததை நினைக்க, சடலத்தையே நானம் எனிக் குருகிற்று. நெஞ்சுப் பரிப்பு உடனே அடங்கி மறித்தது. அப்பவும் சொண்டுகுள் வந்த சிரிப்புப் படிமல் விரிகிற மாதிரி அருக்கட்டி வடித்தது.

அந்தச் சொண்டுச் சிரிப்பும் நத்தகைக் கணியம் 'டக்'கென்று குருங்கிற்று. குருங்கின வாய்ச் சொண்டில் ஒரு ரஸ நுளம்பல் தங்கிற்று. நுளம்பின் சொண்டுகள் அப்பால் வறண்டு கொண்டன.

அழகே சாகிறதாக மறுவிநாடி அவளுக்கு ஒரு நினைவு சூழை வதைத்து, அதுவும் அவள் கமண்டலத்தில் ஏறிற்று. அவள் பச்சோந்தி மனசு தாமரைத் தண்ணீராகக் குண்டுகட்டி நெஞ்சிற் துன்ன, சடலம் தும்புச் சீர்த்திற்று. படிவழுகிற மாதிரிக் கை போட்டு கன்னத்தில் தடவிக்கொண்டாள். தடவின விரல்களில் எலும்பிச்சங்கோது கணியம் நெய்யிட்ட சொக்கை பாம்பு வழுப்பாய் உணர்த்திற்று.

‘ஆஹ’

இருதயச் சோணத்தில் ஊசி ஏறின வாதை. அவள் கண்ணைக் கிழித்து அது கண்ணீர் ராய் ஊனித்தது.

‘மனசால் தொட்டு ஒருதனை நினைச்சிட்டு, அடூத் தவனோட உறவு வசைச்சுக் கொள்ளுது நெறி தவறின வேலை’ என்று மகேஸ் வரி ‘குத்திச்’ சொன்னதுக்கு, ‘அப்பிபிப் பாத் தா, அடூத் தவனோட உறவு வசைச்சுக் கொள்ள முன்னம் மனசால் எவனையும் தனக்குள் நினையாத ஒரு பொம்புளையே ஆர்பி இந்த உலகத்தில் இருக்கிறாள் காட்டி? யெண்டு கட்டே அடூத் வாயை உடனே அடசைச் சீருந்தால் அப்பவே ஒரு முற்றுக் கண்டிருக்கலாம்’ என்று இப்ப தன்னுள்; எண்ணி வருந்திக்கொண்டாள். ‘இது பண்ண புத்தி’ என்று புறப்பூறுத்த வாய்க்குள், ‘எண்டாலும் மகேஸ் வரியை மறுக்காக் கண்டால் அதுக்குத் தக்க பதில் இக்கலாம்’ என்று திருப்திப்பட்டாக் கொண்ட மலர்மணி, அப்பால் அந்தத் தன்பும் அற்றுச் சாம்பினாள்.

2 / 9

•Written by - எஸ்.அகஸ்தியார் -•

•••Sunday•••, 23 •••August••• 2020 10:18••• - •••Last Updated•••

•••Wednesday••, 02 ••December•• 2020 13:27••

அது நிரணயிக கிறதில ; இரூக கிற நிரணயிப பு அதுக கு ஓர் வலு.

சிறிது வளே கழுத்து நரெக கிற விறுத்தத்தில் மலர் மணியின் பார்வை அந்தப் போட்டோவில் எகிறி விழுந்தது.

மலிட்டறி யபிபபோமுக்குள் அவனின் தகேம் கிளிக் குஞ்சாட்டம் கிடந்தது.

அப்பவல்லாம் அதை நஞ்சு றவிக் கையுள் மறதைத் து அதையே நோக்கி அதையே துக்கி, கண் மடலோடும் மராவ விட்டும் அக்களித்தும் சிரித்த பாங்கு இப்பவும் இருக்கிறதான அவள் நஞ்சு அப்போது சூறித்தது.

இருந்தாலும், நெடு சோடூ நின்வைபைப் புணர்த்தி, மனசால் வறெக்கிற ஓர்வித கரோததுக்குள் சிக்கி, நாககிளிப் பூழுவாட்டம் மலர்மணி நுளெிந் தாள்.

‘மிலிட்டரிக் காறலண்டாலும். எனர் நடுஞ்சில இடம் குடுத்திட்டன். அது அந்த யூனியோமுகல்ல, அது ஆளுகு விரிச்ச நடுஞ்சு. அதை அவருக்கண்டு விரிச்சது விரிச்சதுதானே’ண்டு அப்பசொன்ன நாகு – அப்படி நாகு நறுக்கிச் சொன்ன அந்த வாகு எனன் வாகு?’ என்று இப்ப நினைக்கிறப்போது அவள் நடுஞ்சு வறுகி மறுகிற்று.

மனசும் கற்றுக்கிக் கழும் பிற்று.

அப்பொழுது -

‘ஐயமோ’ என்ற அவள் வாய் அவள் மனக்கிணுள் குழைந்து திணறிற்று.

முழி குத து, முகம் வதை துப் பார்த் தாள்.

கட்பிலில் அவள் பூர்வணன், நடராஜன் துயில்கின்றான்.

‘ஐயையோ!’

சடாரடீ யனெக் கண்கள் கமண்டலத்துள் ஏறி மங்கின.

அறை சஃழ்ந்த மௌனம்.

காதலர்கள் 'கிணர்'ணிட்டுனர்.

‘கண்ணாங்...’

நிலை பெயர்ந்து உடனே கடப்பிலில் சரிந்து விட்டாள்.

நடராஜன் அப்பவும் அதே தரக்கம்.

தானே தன்னுள்ளும், தனதே தானாகவும், தன்னிலே தனித் தவளாக நின்ற நிலை, அவளுக்கு அபிபுரணடது. நடராஜன் சடலத் தைப் பயந்து பார்த்த கண்கள் கும்பை, நடுநிலைக்கு அவன் உடம்பு அடத்த கட்பிலில் கிடந்து 'திக'கிட்டுத் தவித்தது.

